

РЕШЕНИЕ

№ 39219

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8681** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а ал.1 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от 07.08.2025г. от Д. С. Ю., [дата на раждане], гражданка на С., чрез процесуален представител, срещу отказ на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л., от 29.07.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на основание чл.10 ал.1 т.22 ЗЧРБ.

Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон, поради което иска отмяната му. В жалбата са изложени твърдения, че отказът не отговоря на изискването на чл.59 АПК, тъй като липсват конкретни фактически основания за издаването му – твърди се, че не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Отделно от това се твърди, че отказът засяга правото на семеен и личен на жалбоподателя, съгласно чл.8 ЕКПЧОС, като в писмените бележки са посочени решения на ЕСПЧ. В представените писмени бележки /л.53/ са изложени твърдения, че оспорваният акт е издаден в противоречие с правото на ЕС и по-конкретно Директива 2003/86/ЕС, като се сочат решения на СЕС.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л., в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 18.02.2024 г. (л. 9 и 58) жалбоподателката Д. С. Ю., [дата на

раждане] , гражданка на С., на 11.02.2025г. е подала в Посолството на Република България в Б., Л., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е неомъжена, като цел на пътуването е посочила-събиране на семейство, с планирана дата на пристигане на 15.03.2025г. и планирана дата на напускане на 14.06.2025; като канецно лице е посочила А. Ю. С. с адрес в Х., Вапрово, като разходите за пътуване и издръжка по време на престоя на кандидата се покриват от спонсор /домакин, дружество, организация/ и осигурено настаняване.

Към заявлението са приложени: застраховка, копие от документ за самоличност на жалбоподателката, решение №5245/08.04.2025г. на Председателя на ДАБ, с което на основание чл.34 ЗУБ се разрешава на А. Ю. С. да се събере на територията на Република България със своя баща С. Ю. Ш., майка си Х. А. М., своите братя А. Ю. С., Б. Ю. С. и сестрите си Д. Ю. С. и Я. Ю. С.; копие от свидетелство за семейно положение /л.9-25/

На 29.07.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л. по заявление от 11.02.2025г. на Д. С. Ю., [дата на раждане] , гражданка на С. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.22 ЗЧРБ“ и допълнителни бележки-„Има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“.

От ответника е представена заповед №1/20.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България в Л., с което упълномощава М. С., Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от посланика.

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.44/, с което уведомяват съда, че по подаденото от Д. С. Ю. заявление за виза, ДАНС не е изразявала становище.

Получено и писмо от Дирекция „Миграция“ МВР, че не участва на националното консултиране по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семейства от ДАБ при МС /л.42/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е

предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Не се спори, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Видно от заповед №1/20.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България в Л., М. С.-, Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л., е упълномощен като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от посланика. Служебно известна е и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, но не са обосновани причините за постановяването му относно посоченото правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В случая са налице правни, но не и конкретни фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за постановяване на отказа по заявлението на Д. С. Ю..

Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания, а е налице само преповтаряне на правната норма на чл.10 ал.1 т.22 ЗЧРБ. Липсва обсъждане на представените от жалбоподателя документи и изясняване на въпроса защо административният орган приема, че „има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“. Не е обсъдено дали е взето предвид решение №5245/08.04.2025г. на Председателя на ДАБ, с което на основание чл.34 ЗУБ се разрешава на А. Ю. С. да се събере на територията на Република България със семейството си, вкл. със сестра си

Д. Ю. С.. Няма нито един довод в подкрепа на посочената в отказа разпоредба на чл. 10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ, че има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Нито в отказа, нито в изготвените във връзка с него писмени доказателства, се споменава какви са тези данни или коя е третата държава, към която има намерение да мигрира сирийската гражданка. При липсата на каквито и да било фактически мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на жалбоподателя, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по тълкувателно дело № 4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ, във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в България и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване. В този смисъл Решение № 5239 от 17.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 4598/2022 г.

Обжалваният отказ противоречи и на преследваната от закона цел, която е да не се допуска влизане в страната на лица, които не докажат целта на пребиваването си, а не да попречи влизане на лица, за които е издадено разрешение за събиране на семейство по чл.34 ЗУБ да се съберат на територията на Република България, в който смисъл е приложеното Решение №5245/08.04.2024г. на Председателя на ДАБ.

От изложените съображения следва, че обжалваният отказ е постановен в нарушение на материалния закон - при липса на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от 07.08.2025г. от Д. С. Ю., [дата на раждане] , гражданка на С., чрез процесуален представител, отказ на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л., от 29.07.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на основание чл.10 ал.1 т.22 ЗЧРБ.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в Л. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: